



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Miloslava Výborného a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **JUDr. C. H.**, zast. JUDr. Vladimírem Vaňkem, advokátem se sídlem Karlovo nám. 559/28, Praha 2, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2016, čj. GE/2014 E 2542678, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2019, čj. 44 A 15/2019-7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nepřípustná podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví, které krajský soud na základě údajů v žalobě nepřesně označil čj. GE/2014 E 2542678. Tím byla stěžovateli v blokovém řízení uložena pokuta 100 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2016, jelikož nebyl jako řidič připoután bezpečnostním pásem.

[2] Krajský soud v napadeném usnesení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS, a ze dne 12. 10. 2010, čj. 2 As 81/2010-42, a dospěl k závěru, že stěžovatel nevyčerpal (a ani nemohl vyčerpat) opravné prostředky před podáním žaloby, proto je jeho žaloba nepřipustná. Nad rámec dodal, že i kdyby byla žaloba přípustná, byla by opožděná, neboť dvouměsíční lhůta dle § 72 odst. 1 s. ř. s. uplynula dne 13. 4. 2016 a žaloba byla podána až dne 4. 3. 2019.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že při silniční kontrole dne 13. 2. 2016 hlídce Policie České republiky sdělil, že nemohl užít bezpečnostních pásů ze zdravotních důvodů. Lékařské potvrzení neměl u sebe, avšak dodatečně jej doloží. Policisté mu sdělili, že mu bude uložena pokuta ve výši 100 Kč za to, že nemá u sebe lékařské potvrzení. S tím stěžovatel souhlasil a uhradil uloženou pokutu. Po obdržení oznámení, že dosáhl 12 bodů bodového hodnocení řidičů, si uvědomil, že dne 13. 2. 2016 mu uložená bloková pokuta nebyla vykázána jako přestupek nepředložení lékařského potvrzení, ale přestupek nepřipoutání se za jízdy bezpečnostními pásy. Pro úvahu o spáchání daného přestupku je důležité, aby byl prokázán skutečný stav, tedy zda měl stěžovatel dne 13. 2. 2016 lékařské potvrzení, bez ohledu na to, zda jej předložil policistům v době silniční kontroly. Postupem policistů bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

[4] Stěžovatel podal podnět k provedení přezkumného řízení ve věci uložení blokové pokuty. Tomuto podnětu nebylo vyhověno. Stěžovatel se cítí poškozen i vlastním prošetřením tohoto podnětu a požaduje jeho přezkoumání.

[5] Stěžovatel podal proti oznámení o dosažení 12 bodů námitky, které byly zamítnuty. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo rovněž zamítnuto. Stěžovatel se domáhá přezkoumání i posledně uvedeného rozhodnutí, které je závislé na nyní žalobou napadeném rozhodnutí.

[6] Žalovaný souhlasil s rozhodnutím krajského soudu. Stěžovatel potvrdil podpisem, že souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Proti rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení se nelze odvolat. Domáhat se soudní ochrany je však možné pouze tam, kde se účastníci řízení nedomohli svých práv před správním orgánem, ač se o to pokusili. Žalovaný proto navrhl kasační stížnosti zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil

pokračování

při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že směřuje-li kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu důvod jejího podání toliko dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., dle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud současně připomíná, že je v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu, resp. podmínky pro odmítnutí žaloby, a řízení tomuto rozhodnutí přecházející jsou v souladu se zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 24/2004-49, č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005-65). Z toho důvodu nemůže kasační soud přezkoumávat i další akty veřejné správy, o kterých stěžovatel tvrdí, že souvisí s právě projednávanou věcí a domáhá se jejich soudního přezkumu.

[9] Krajský soud žalobu odmítl, jelikož stěžovatel nevyčerpal opravné prostředky před jejím podáním. Stěžovatel v kasační stížnosti naopak uvedl, že využil podnět k přezkumu a námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů, stejně i odvolání proti zamítnutí jeho námitek.

[10] Judikatura Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, rozsudek ze dne 26. 8. 2014, čj. 6 As 96/2014-31, nebo rozsudek ze dne 27. 10. 2016, čj. 2 As 183/2016-38) dospěla k názoru, že úspěšně se domoci zrušení pokutového bloku [či alespoň jeho nevykonatelnosti dle § 102 odst. 9 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“)] je v podstatě možné pouze žádostí o obnovu řízení (§ 100 odst. 1 písm. a) spr. ř.), pokud dotčená osoba tvrdí, že nesouhlasila s uložením pokuty v blokovém řízení (ať již proto, že došlo k záměně s jinou osobou, podpis byl zfalšován, či podepisující osoba byla donucena k podpisu násilím či pohrůzkou násilí nebo jinou srovnatelnou závažnou újmu). Přímé napadení pokutového bloku žalobou ke správnímu soudu není možné. Soudnímu přezkumu je však možné podrobit rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení.

[11] Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že nebylo možné napadnout přímo pokutový blok. Stěžovatel měl možnost podat žádost o obnovu řízení, které ovšem nevyužil. Na uvedeném závěru nic nemění, že se pokusil využít i jiné způsoby nápravy, které ovšem buď nejsou v jeho dispozici (podnět k přezkumu) nebo nemohou sloužit ke zpochybnění rozhodnutí vydaném v blokovém řízení (námitky proti zápisu bodů).

[12] Nad rámec nutného odůvodnění lze poukázat na to, že rozšířený senát v citovaném usnesení sp. zn. 1 As 21/2010, v bodě 32 uvedl, že *„povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně [...] zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn [...]“. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení*

dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku“. Jakékoliv námitky směřující do správnosti zjištění skutkového stavu by proto nemohly být úspěšné.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 As 278/2016-16).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. května 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu